

[Poulsgaard]

For en halv snes år siden eller deromkring opstod udtrykket »skrankepaver«. Det var et meget slemt udtryk, men det er mit indtryk, at det er blevet betydelig bedre. Vi har ikke ret mange skrankepaver tilbage i dette land, og det kan man hilse med tilfredshed.

Det, man i disse lovforslag ikke rigtig kan hilse med tilfredshed, er den begrænsning af ytringsfriheden, der ligger i, at de offentligt ansatte får mundkurv på. Jeg ved godt, at der sker fremskridt, at det ikke er så slemt, som det har været, men man kan bare smække stemplet »Fortroligt« på et stykke papir, så må det ikke videregives. I den tid, jeg har siddet i folketinget, har jeg set flere papirer, der har været stemplet »Fortroligt«, som overhovedet ikke behøvede at være stemplet »Fortroligt«. Jeg synes, det er værd at tage hatten af for de mennesker, der virkelig mener, at der er noget, offentligheden skal have at vide, og går til pressen med det og måske risikerer deres stilling, hvad ved jeg.

Jeg synes, at vi, selv om vi er kommet et skridt hen ad vejen, ikke er kommet derhen, hvor man kunne ønske det, men det er i hvert fald et fremskridt, og derfor vil vi selvfølgelig støtte lovforslaget.

Så er der det med indsigt i sygejournaler. Jeg ved ikke, om det er så stort et fremskridt, som nogle af tilhængerne mener. Jeg fornemmer, at der er et klart flertal herinde for at få indført den ændring. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvis det skal gøres til et partianliggende. De enkelte medlemmer må da være frit stillet, da det jo er noget rent personligt. Jeg ved i hvert fald, at hvis jeg f.eks. fik kræft, så ville jeg meget nødigt have det at vide. Jeg tror ikke, jeg var stærk nok til at få det at vide.

Så er det, man siger: ja men man kan jo lade være med at se journalerne. Ja, det kan man, men nysgerrigheden er der jo hos den enkelte.

Jeg var til et møde i Sønderjylland i går aften. Da havde jeg en læge til bords, og denne læge sagde til mig, at hvis folketinget indfører denne lovbestemmelse, så bliver vi nødt til at føre to journaler: én journal, patienten kunne få, og én til rent intern brug. Hvor langt er vi så egentlig kommet?

Man vil stadig væk have den undtagelsesbestemmelse, at hvis det virkelig er alvorligt, så kan lægen nægte det. Det vil altså sige, at går jeg til min læge og siger: jeg vil bede om

at få journalen at se, og lægen siger nej, så ved jeg på forhånd, at jeg er dødsdømt.

Jeg synes, at man skulle overveje dette endnu en gang, og vil i hvert fald appellere til, at man ikke herinde i de forskellige partier siger, at det er en ting, man vil have gruppedisciplin på, for det er det for alvorligt til.

Men ellers er vi stort set enige i de foreliggende lovforslag og vil nok støtte dem.

Carsten Andersen (SF):

I fortsættelse af indlægget fra SFs ordfører på området vil jeg godt dykke ned i nogle socialpolitiske aspekter omkring § 28 i forvaltningslovforslaget.

Offentligt ansatte inden for det sociale område har flere gange peget på, at der er tre begreber, vi godt vil slå fast.

For det første bør der være en tavshedspligt, som skal beskytte imod, at offentligt ansatte plaprer ud med alt det, de ved om borgernes private forhold. For det andet bør der være en tavshedsret, en ret til at nægte at svare på spørgsmål om enkeltpersoners private forhold, hvis disse oplysninger skal bruges til et andet formål end det, hvortil de er afgivet. Og for det tredje bør der være ytringsfrihed med hensyn til undersøgelser og beslutninger, som åbenlyst strider imod almenvellet.

Disse tre synspunkter er måske opfyldt i det lovforslag, der ligger her, og det vil i så fald være meget fint, hvis justitsministeren vil påpege og retlede mig med, at de er opfyldt, og at der ikke er nogen grund til at være nervøs.

Mit udgangspunkt er § 28, stk. 3, hvori der bl.a. står:

»... når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.«

Det er et ordvalg, der åbner op for, at fortrolige oplysninger kan udleveres. »Når det må antages ...«. Hvem antager, og hvad er det, der skal ligge til grund for en antagelse? »Af væsentlig betydning ...«. Hvad er det for en væsentlig betydning, og hvem skal tage stilling til det? Og »myndighedens virksomhed ...«. Hvordan er den afgrænset?

I tiden op til denne debat har jeg dels stillet nogle spørgsmål til justitsministeren, dels drøftet nogle ting ved spørgsmål her med